

S

julgus

Rõõm ohtlikust elust

H

OSHO

B

PILGRIM
BOOKS

OSHO

julgus

Rõõm ohtlikust elust

B
PILGRIM
BOOKS

© 1999 by Osho International Foundation

www.osho.com

© Kirjastus Pilgrim, Tiina Ristimets, 2009

WWW.PILGRIMBOOKS.EE

Kõik õigused on kaitstud.

Originaali tiitel:

Courage: The Joy of Living Dangerously

OSHO

on Osho International Foundation'i

registreeritud kaubamärk, mis on kasutatav loa ja litsentsiga.

Selle raamatu aines on valik loenguid-vestlusi, mis Osho on oma kuulajaskonnale pidanud. Kõik Osho loengud on välja antud raamatutena ning kättesaadavad ka algupäraste audiosalvestistena.

Audiosalvestiste ja loengute täieliku tekstiarhiiviga

on võimalik tutvuda OSHO Library's aadressil

www.osho.com

Inglise keelest tõlkinud

Hasso Krull ja Carolina Pihelgas

Toimetanud Leelo Laurits

Kujundanud Ivi Piibeht

ISBN 978-9985-9978-5-7

Tallinna Raamatutrükikoda

Sisukord

<i>EESSÕNA</i>	7
MIS ON JULGUS?	15
Julguse dao	16
Südame tee	21
Intelligentsuse tee	31
Usalduse tee	39
Süütuse tee	50
TEE LAHTI, KUI UKSELE KOPUTAB MIDAGI UUT!	72
ARMASTUSE JULGUS	84
Mitte suhe, vaid seisund	100
See on imehea kook!	102
Piirideta maailm	110
Ei kerge ega raske, lihtsalt loomulik	115
REBI END RAHVAHULGAST LAHTI	125
Numbritepoliitika	131
Kuula oma sisetunnet	134
Vabadus millestki, vabadus millekski	140
Leia oma tõeline nägu	143
RÕÕM OHTLIKUST ELUST	150
Tee mis tahad, elu jääb ikka müsteeriumiks	157
Elu on alati metsik	161
Suurim julgus, alguse ja lõputa	167

KARTMATUSE OTSINGUL

Meditatsioonitehnikad ja vastused küsimustele 188

Tühjusehirmu meditatsioon 213

Vanu hirmumustreid hajutav meditatsioon 215

Usalduse meditatsioon 216

Hirmu armastuseks muutmise meditatsioon 218

Ja viimane küsimus: jumalakartlikkus 220

AUTORIST 235

OSHO MEDITATSIOONIKESKUS 237

EESSÕNA

Ära ütle „ebaselgus” – ütle „imestus”.
Ära ütle „ebakindlus” – ütle „vabadus”.

Mina pole siin selleks, et anda teile dogma – dogma muudab inimese enesekindlaks. Mina pole siin selleks, et anda teile tulevikulubadusi – tulevikulubadused muudavad inimese enesekindlaks. Olen siin ainult selleks, et teha teid tähelepanelikeks ja puhastada teie meel – see tähendab, et oleksite siin praegu, keset ebakindlat, ebamäärast ja ohtlikku elu.

Tean, et te tulete otsima mingit kindlust, mingit usku, mingit „ismi”; te tulete selleks, et saaksite kuhugi kuuluda, et teil oleks millelegi toetuda. Te tulete siia, sest teil on hirm. Te otsite mingisugust ilusat vangistust, et saaksite elada meeleelguset.

Mina tahaksin teha teid ebakindlamaks, kahtlevamaks – sest selline on elu, selline on Jumal. Kui ebakindlus ja ohtlikkus kasvab, saab sellele vastata vaid meeleelgusega.

Siin on kaks võimalust. Sa võid panna silmad kinni ja hakata dogmaatiliseks, hakata kristlaseks või hinduks või muslimiks... siis oled otsekui jaanalind. Sinu elu sellest ei muutu, ainult silmad on nüüd kinni. Muutud ise rumalaks, ebaintelligentseks. Ebaintelligentsena tunned end kindlalt – kõik idioodid tunnevad end kindlalt. Tõtt-öelda, ainult idioodid tunnevadki end kindlalt. Inimene, kes on tõeliselt elus, ei tunne ennast kunagi kindlalt. Mis kindlust üldse saaks olla?

Elu ei ole mehaaniline protsess, ta ei saa olla kindel. Ta on ennustamatu müsteerium. Keegi ei tea, mis hetk hiljem juhtuda võib. Isegi Jumal, kes arvatakse olevat kuskil seitsmendas taevas, isegi tema – kui ta seal on – isegi tema ei tea, mis edasi juhtub! Sest kui ta teaks, mis edasi juhtub, poleks elu muud kui tühipaljas pettus, kõik oleks ette kirja pandud, kõik oleks ette määratud. Kui tulevik pole veel valmis, kuidas võiks ta siis teada, mis hetk hiljem juhtub? Kui Jumal teaks, mis hetk hiljem juhtub, poleks elu muud kui üks surnud, mehaaniline protsess. Poleks olemas mingit vabadust. Aga kuidas saaks olla ilma vabaduseta elu? Siis ei saaks miski kasvada ega kasvamata jääda. Kui kõik oleks ette määratud, poleks millegi üle rõõmustada, millegi üle uhkust tunda. Oleksite lihtsalt robotid.

Ei, mitte miski ei ole kindel. See ongi minu sõnum. Miski ei saa kindel olla, sest kindel elu oleks hullem kui surm. Miski ei saa päris selgeks. Elu on ebamäärasust ja üllatusi

täis – seepärast ongi ta nii ilus! Iialgi ei saabu teie elus hetk, mil võiksite öelda: „Nüüd on mul kõik selge.” Kui ütleksite, et teil on kõik selge, kuulutaksite ennast ju surnuks; teeksite seega enesetapu.

Elu läheb ikka edasi, tal on tuhat ja üks ebaselget küsimust. See ongi elu vabadus. Ärge öelge, et see on ebakindlus.

Mõistan küll, miks vaim nimetab vabadust „ebakindluseks”... Kas olete olnud paar kuud või paar aastat vangis? Kui keegi on olnud mitu aastat vangis, teab ta, et vabanemistähtaja lähenedes hakkab vang tuleviku suhtes ebakindlust tundma. Vanglas oli kõik kindel; polnud muud kui surnud rutiin. Vangile anti toitu, talle pakuti peavarju; polnud vaja karta, et homme nälga jääd, kõik oli täiesti kindel. Kuid äkki, pärast mitut aastat, tuleb vangivalvur ja ütleb talle: „Sind lastakse välja.” Vang hakkab värisema. Väljaspool vanglamüüre on kõikjal vaid ebakindlus; ta peab jälle hakkama otsima, peab jälle hakkama vabaduses elama.

Vabadus tekitab hirmu. Kuigi inimesed vabadusest räägivad, kardavad nad seda ometi. Mina annan teile vabaduse; mina ei anna teile kindlust. Mina annan teile mõistmise; mina ei anna teile teadmisi. Teadmised tekitavad teis kindluse. Kui võiksin teile anda valmis vormeli, et on olemas Jumal ja on olemas Püha Vaim, ja on olemas Jeesus, ainusündinud poeg; et on olemas taevas ja põrgu, ja et need on head teod ja need on halvad teod; tehke pattu ja te lähete põrgusse, tehke

seda, mida mina nimetan vooruslikeks tegudeks, ja te lähete taevasse – ongi kõik! –, siis te oleksite kindlad. Seepärast ongi nii paljudest inimestest saanud kristlased, hindud, muhameedlased, džainid – nad ei taha vabadust, nad tahavad valmis vormeleid.

Üks mees oli suremas. Temaga oli juhtunud liiklusõnnetus. Kuna keegi ei teadnud, et ta on juut, kutsuti katoliku preester. Preester kummardus ta kohale – mees korises, tal olid käes viimsed hingetõmbed – ja küsis: „Kas sa usud püha kolmainsuse sisse, Issandasse Jumalasse, Pühasse Vaimu ja poega Jeesusesse?”

Mees tegi silmad lahti ja kisendas: „Head inimesed, vaadake ometi – mina olen suremas, ja see siin räägib mingit mõistujuttu!”

Kui surm teie uksele koputab, muutuvad kõik teie kindlad tõed tobedateks mõistujuttudeks. Ärge klammerduge mingi tõsikindluse külge. Elu on ebakindel – ebakindlus on elu olemus. Ja intelligentne inimene jääb alati ebakindlaks.

See valmisolek ebakindlaks jääda ongi julgus. See valmisolek ebakindlaks jääda ongi usaldus. Intelligentne inimene paneb alati tähele, mis tema ümber toimub, ja vastab sellele kogu oma südamest. Mitte sellepärast, et ta teaks sündmusi ette – mitte sellepärast, et ta teaks: „Kui teha s e d a, siis juhtub s e e.” Elu pole teadus; elu pole rida

põhjuseid ja tagajärgi. Kuumutage vett saja kraadini ja ta aurab ära – see on tõsikindlus. Aga tegelikus elus pole miski nii kindel.

Iga indiviid on vabadus, tundmatu vabadus. Midagi ei saa ette näha, midagi ei saa ennustada. Tuleb elada mõistmises ja meeleelguses.

Te tulete minu juurde teadmisi otsima; te tahate valmis vormeleid, et võiksite nende külge klammerduda. Aga neid ei anna ma teile ühtigi. Vastupidi, kui teil mõni selline vormel on, siis võtan mina selle ära! Ma hävitan järk-järgult teie kindluse; ma panen teid järk-järgult rohkem kahtlema; ma muudan teid järk-järgult ebakindlamaks. Muud polegi vaja teha. See ongi õpetaja ainus töö (!) jätta teid täielikku vabadusse. Täielikku vabadusse, kus avanevad kõik võimalused, kus miski pole paika pandud... Teie meel olgu selge – muud midagi ei saa olla.

Seda nimetangi mina mõistmiseks. Kui te mõistate, siis on ebakindlus elu olemuslik osa – ja nii on hea, sest see teeb elu vabaks, teeb elust lakkamatu üllatuse. Kunagi ei tea, mis edasi juhtub. Teil ei jää muud üle kui kogu aeg imestada. Äрге öelge „ebaselgus” – öelge „imestus”. Äрге öelge „ebakindlus” – öelge „vabadus”.

Olemata julge, ei saa kõnelda tõtt
Olemata julge, ei saa armastada
Olemata julge, ei saa usaldada
Olemata julge, ei saa tundma õppida tegelikkust
Seepärast ongi julgus kõige tähtsam
kõik muu tuleb takkajärgi

MIS ON JULGUS?

Alguses ei erine julge inimene kuigi palju argpüksist. Vahe on vaid selles, et argpüks kuuletub oma hirmudele, aga julge inimene jätab hirmud maha ja läheb edasi. Julge inimene läheb tundmatusse, hoolimata kõikidest hirmudest.

Julgus tähendab seda, et hirmudest hoolimata minnakse tundmatusse. Julgus ei tähenda kartmatust. Kartmatus tekib alles siis, kui muututakse järjest julgemaks. Kartmatus on ülima julguse kogemine: kartmatuse hõng ilmub siis, kui julgus on muutunud täielikuks. Kuid alguses ei erine julge inimene kuigi palju argpüksist. Vahe on vaid selles, et argpüks kuuletub oma hirmudele, aga julge inimene jätab hirmud maha ja läheb edasi. Julge inimene läheb tundmatusse, hoolimata kõigist hirmudest. Ta teab, mis hirmud on, tal on hirmud olemas.

Minnes kaardistamata merele nagu Kolumbus, tuntakse hirmu, tohutut hirmu, sest pole teada, mis edasi juhtub.

Sa lahkud turvaliselt rannalt. Seal oli tegelikult kõik korras, puudus vaid üks asi – seiklus. Tundmatusse minek erutab. Süda hakkab tugevamini lööma; sa tunned end jälle elusana, täiesti elusana. Iga sinu kude on elus, sest sa võtsid vastu väljakutse tundmatuselt.

Kui keegi võtab hirmudest hoolimata vastu väljakutse tundmatuselt, siis see ongi julgus. Muidugi, hirmud on ikka olemas, aga kui väljakutseid võetakse vastu üha uudseina, kaovad nad vähehaaval ära. Tundmatuse rõõm, see tohutu ekstaas, mis tundmatusse minnes tekib, muudab su piisavalt tugevaks, annab sulle meelekindluse ja teeb su mõistuse teravaks. Esmakordselt tunned, et elu pole üksnes igavus, vaid on seiklus. Siis hakkavad hirmud vähehaaval kaduma; nüüdsest peale otsid sa alati seiklusi.

Julguse sisu on aga see, et tuntu pannakse tundmatu nimel kaalule. Mugavus ja tuttav ümbrus jäävad maha, selle asemel võetakse ette vaevaline teekond teadmata eesmärgi poole. Keegi ei tea, kas ta kunagi kohale jõuab. See on õnnemäng, aga ainult mängurid tunnevad elu tõeliselt.

JULGUSE DAO

Elu ei kuula teie loogikat, ta läheb segamatult oma rada. Teie peate kuulama elu, sest elu teie loogikat ei kuula, ta ei hooli sellest.

Mida te elus näete? Tuleb äge torm ja suured puud murtake maha. Charles Darwini järgi peaksid nad ellu jääma, sest nad on kõige tugevamad ja vastupidavamad. Mõni vana puu on kolme tuhande aastane, kolmsada jalga kõrge. Sellise puu juures olles tajute tohutut jõudu ja väge. Miljonid juured on sügavale maasse kaevunud, puu seisab vägevasti. Muidugi paneb ta marutuulele vastu – ta ei taha ju alla anda –, aga pärast tormi on ta maha langenud, surnud, ta pole enam elus ja kogu tema jõud on kadunud. Torm oli liiga äge – torm on alati liiga äge, sest torm tuleb tervikust, aga puu on üksik.

Aga on ka väiksemad taimed ja tavaline rohi – kui marutuul tuleb, nad painduvad ja torm ei tee neile viga. Rohu võib ta heal juhul puhtaks pühkida, muud ei midagi; kogu mustus uhutakse minema. Torm vihtleb rohtu tublisti, ja kui ta on läinud, tantsivad rohi ja taimekesed ikka uhkesti ja kõrgesti. Rohujuured on päris nõrgad, lapski võib rohu välja kitkuda, aga torm ei saanud temast jagu. Kuidas nii?

Asi on selles, et rohi järgis *dao*'d, kulgu, millest räägib Lao-zi, aga suur puu järgis Charles Darwini õpetust. Suur puu käitus väga loogiliselt: ta püüdis vastu panna, püüdis oma jõudu näidata. Aga see, kes püüab oma jõudu näidata, saab lüüa. Kõik Hitlerid, Napoleonid ja Aleksandrid on suured puud. Nad kõik saavad kord lüüa. Lao-zid aga on nagu väikesed taimed: keegi ei saa neid võita, sest nad on alati

valmis järele andma. Kuidas saaks keegi võita inimest, kes ütleb: „Teate, ma olen juba võidetud – tundke võidust rõõmu, härrased, ärge nähke rohkem vaeva.” Isegi Aleksander tunneks end Lao-zi ees mannetuna, sest ta ei saaks midagi teha. Muide, niisugune lugu on kord juhtunud; kord oli nõnda...

Kui Aleksander tuli Indiasse, elas seal üks sannjasin, üks müstik nimega Dandamis. Sõbrad olid Aleksandrile rääkinud, et Indiast tagasi tulles peaks ta kaasa võtma ühe sannjasini – sellised haruldased lilled õitsevat ainult Indias. Nad rääkisid: „Tahaksime näha, missugune on üks sannjasin, et saaksime aru, mis see on.”

Aleksandril oli sõdimisega nii palju tegemist, et ta unustas sõprade palve peaaegu ära. Aga India piirile jõudes tuli see talle äkki meelde. See oli viimane India küla, ja Aleksander käskis sõduritel külasse minna ja pärida, kas kuskil on mõni sannjasin. Kogemata kombel oli Dandamis parajasti selles külas, jõe ääres, ja külarahvas ütles: „Tulite õigel ajal. Sannjasineid on palju, aga tõelisi sannjasineid on vähe. Üks selline on praegu siin. Võite teda kuulama minna ja olla tema daršana.”

Aleksander puhkes naerma. Ta ütles: „Ma pole siin selleks, et kellegi daršana olla. Mu sõdurid toovad ta siia, ma võtan ta kaasa ja viin oma pealinna.”

Külaelanikud ütlesid: „Nii lihtne see pole...”

Aleksander ei uskunud neid – mis takistusi võiks siin olla? Ta oli võitnud keisreid ja kuningaid. Kuidas saaks talle vastu panna üks kerjus, sannjasin? Sõdurid läksid jõe äärde, kus seisis alasti Dandamis. Nad ütlesid: „Aleksander Suur läheb oma kodumaale ja kutsub sind endaga kaasa. Sulle antakse kõik, mida vaja, sind koheldakse kuninglikult.”

Alasti fakiir naeris ja vastas: „Minge ja öelge oma isandale, et see, kes end ise suureks nimetab, ei saa suur olla. Pealegi ei saa keegi mind kuhugi viia: sannjasin rändab nagu pilv, täiesti vabalt. Mina ei ole kellegi ori.”

Sõdurid ütlesid: „Loodame, et sa oled Aleksandrist kuulnud. Ta on ohtlik mees. Kui ütled talle ära, raiub ta su pea lihtsalt maha!”

Kuid ikkagi pidi Aleksander ise kohale minema. Sõdurid rääkisid: „See on ebatavaline mees, teda ümbritseb mingi tundmatu sära. Tal pole midagi seljas, aga tema juures olles ei teki tunnet, nagu oleks ta alasti – see tuleb meelde alles hiljem. Ta on nii võimas, et tema juuresolekul ununeb kogu muu maailm. Ta on otsekui magnet, tema ümber on vaikus ja kõik ümberringi näib temast rõõmu tundvat. Ta on kindlasti seda väärt, et teda vaatama minna. Aga kahjuks varitseb vaesekest hädaoht, sest ta ütleb, et keegi ei saa teda kuhugi viia – ta polevat kellegi ori.”

Aleksander läks Dandamist vaatama, paljas mõök käes. Dandamis hakkas naerma ja ütles: „Pane oma mõök ära,

sellega pole siin midagi peale hakata. Pista see tuppe tagasi; sellega saaksid sa raiuda ainult mu keha, aga keha jätsin ma ammu maha. M i n d ei saa su mõök puutuda, seepärast ära ole lapsik ja pane ta ära.”

Ja räägitakse, et see olnud esimene kord, kus Aleksander kuulas kellegi teise käsku. Dandamise juures ei tulnud talle lihtsalt meelde, kes ta on. Ta pistis mõõga tuppe ja ütles: „Nii ilusat inimest pole ma veel kunagi varem näinud.” Ja laagrisse tagasi jõudes ütles ta: „Meest, kes on valmis surema, on väga raske tappa, sel pole mingit mõtet. Kui tappa võitleja, siis on tapmisel mõte, aga ei saa tappa meest, kes on selleks valmis ja ütleb: „Mu pea on siin, eks raiu ta maha.””

Ja Dandamis öelnud tõesti: „Mu pea on siin, eks raiu ta maha. Kui pea kukub, näed sa teda liiva sisse veeremas, ja mina näen teda samuti liiva sisse veeremas, sest ma ei ole minu keha. Olen tunnistaja.”

Alaksander pidi oma sõpradele ütlema: „Indias oli küll sannjasine, kelle oleksin saanud kaasa võtta, aga need polnud päris sannjasinid. Hiljem kohtasin ühte meest, kelles oli tõesti midagi ebatavalist – ja see on tõesti tõsi, niisugune õis on haruldane. Aga keegi ei saa teda sundida, sest ta ei karda surma. Kui inimene surma ei karda, kuidas saaks teda sundida?”

Teie hirm muudab teid orjadeks – teie oma hirm. Kui olete ilma hirmuta, pole te enam orjad; ja hirm sunnib teid

teisigi orjadeks muutma, enne kui nad jõuaksid teid endid orjastada.

Inimene, kellel pole hirmu, ei karda kedagi ega pane kedagi ennast kartma. Hirm kaob täiesti ära.

SÜDAME TEE

Prantsuse-inglise sõna *courage*, „julgus”, on väga huvitava taustaga. Ta tuleb ladina tüvest *cor*, mis tähendab südant. Julgus tähendab seega südamega elamist, südikust, südamlikkust. Ainult nõrgad inimesed elavad peaga; nad on hirmul ja ümbritsevad end loogikaga, mis annab neile kindluse. Nad on hirmul ja panevad kõik ukсед-aknad kinni – kasutades teoloogiat, mõisteid, sõnu, teooriaid –, peites end siis nende suletud uste ja akende taha.

Südame tee on julguse tee. See tähendab, et elatakse eba-kindluses, elatakse armastuses ja usalduses ning minnakse tundmatusse. See tähendab, et

minevik jäetakse maha ja lastakse tulevikul tulla. Julgus tähendab ohtlikele radadele astumist. Elu on ohtlik, ja ainult argpüksid võivad ohte vältida – aga siis on nad juba surnud. Tõeliselt elus inimene läheb alati tundmatusse. Tõsi küll, seal

Süda on alati valmis
riskeerima, sest
süda on mängur.
Pea on ärimees.
Pea teeb kogu aeg
arvestusi – ta on kaval.

on ohte, aga ta riskeerib. Süda on alati valmis riskeerima, sest süda on mängur. Pea on ärimees. Pea teeb kogu aeg arvestusi – ta on kaval. Süda ei tee mingeid arvestusi.

Sõna *courage* on väga kaunis, väga huvitav. See, kes elab südamega, avastab tähenduse. Luuletaja elab südamega, ja pikkamööda hakkab tema süda kuulma tundmatuse helisid. Pea ei suuda kuulatada; ta on tundmatusest väga kaugel. Pea on täis tuntud asju.

Mis teie vaim õieti on? Ta on kõik see, mida te teate. Ta on minevik, surnud möödanik. Vaim on vaid mälu, kuhjunud minevik. Süda on tulevik; süda on alati lootus, süda on alati kuskil tulevikus. Pea mõtleb minevikule; süda unistab tulevikust.

Tulevik on veel tulemata. Tulevik alles tuleb. Tulevikus on veel võimalusi – ta on tulemas, juba tulemas. Iga hetk muutub tulevik olevikuks, ja olevik muutub minevikuks. Minevikus pole võimalusi, ta on juba pruugitud. Te olete temast juba eemaldunud – ta on välja kurnatud, surnud, ta on nagu haud. Tulevik on nagu seeme; ta on tulemas, kogu aeg tulemas, ta jõuab lakkamatult kohale ja saab olevikuga kokku. Te liigute lakkamatult. Olevik on vaid tulevikkuliikumine. Ta on astunud samm; ta on tulevikkukulgemine.

IGA INIMENE TAHAB OLLA TÕELINE, sest tõelisus toob nii palju rõõmu, nii külluslikult õndsust – miks peaks keegi olema võlts? Olgu sul julgust veidi sügavamaks kaemuseks: mida sa õieti kardad? Mida saaks maailm sulle teha? Inimesed võivad ju sinu üle naerda, see teeb neile head – naer on alati tervislik, alati raviv. Inimesed võivad ju mõelda, et sa oled hull... aga ainuüksi sellepärast, et nemad nõnda mõtlevad, ei pea sa veel hulluks minema.

Ja kui sinu rõõm, sinu pisarad ja sinu tants on ehtsad, ilmub varem või hiljem inimesi, kes hakkavad sinust aru saama, kes võib-olla tahavad sinu karavaniga liituda. Mina ise alustasin oma rada üksi, siis aga tuli rahvast aina juurde ja sellest sai

Mida sa õieti kardad?
Mida saaks maailm sulle teha? Inimesed võivad ju sinu üle naerda, see teeb neile head – naer on alati tervislik.

ülemaailmne karavan! Ometi pole ma kedagi kutsunud; tegin lihtsalt alati seda, mis tuli mu südamest.

Mina vastutan oma südame ees, mitte kellegi teise ees, ükskõik kes see ka poleks. Teiegi vastutate üksnes omaenda loomuse ees. Ärge talitage oma loomuse vastaselt, sest nõnda teeksite enesetapu, hävitaksite iseenda. Pealegi ei võidaks te sellega midagi. Isegi kui teid austataks, isegi kui teid peetaks väga arukaks ja auväärseks, ei kosutaks see kõik teie loomust. Nemad ei annaks teile sügavat kaemust elusse, ei näitaks selle tohutut ilu.

Eks ole maa peal enne teid elanud miljoneid inimesi? Te ei tea nende nimesidki; kas nad üldse kunagi olemas olid, sel pole mingit tähtsust. On olnud pühakuid ja patuseid, ja on olnud auväärseid inimesi, ja on olnud ka kõiksugu veidrikke ja hulle, aga nad kõik on kadunud – neist pole maa peale jälgegi järele jäänud.

Hoolitsemist ja hoidmist väärivad üksnes need omadused, mille saab endaga kaasa võtta, kui surm hävitab keha ja vaimu, sest siis on need omadused teie ainukeseks kaaslaseks. Need on ainsad tõelised väärtused, ja elus on üksnes see inimene, kes on nendeni jõudnud – kõik teised üksnes teesklevad elamist.

Ühel pimedal ööl koputab KGB Jussel Finkelsteini uksele. Jussel teeb ukse lahti. Julgeolekutöötaja lõugab talle näkku: „Kas siin elab Jussel Finkelstein?”

„Ei,” vastab Jussel, lõdisedes oma viledaks kulunud pidžaamas.

„Ta ei elagi siin? Aga mis teie nimi on?”

„Jussel Finkelstein.”

Julgeolekutöötaja lööb Jusseli pikali ja küsib: „Miks sa ütlesid, et sa ei ela siin?”

„Kas te tõesti nimetate seda eluks?” vastab Jussel.

Kui inimene elus püsib, ei tähenda see veel tingimata, et ta päriselt elab. Mõelge omaenda elule. Kas võite seda nime-
tada õnnistuseks? Kas võite seda nimetada kingituseks, ole-
mise anniks? Kas tahaksite, et seesama elu antaks teile üha
uuesti ja uuesti?

ÄRGE KUULAKE PÜHAKIRJU – kuulake omaenda südant.
See on ainus pühakiri, mis mina teile ette kirjutan: kuulake
väga tähelepanelikult, väga teadlikult, ja te ei eksi kunagi.
Kui te kuulate omaenda südant, ei lõhene te kunagi. Oma
südant kuulates hakkate liikuma õiges suunas, mõtlemata
kunagi sellele, mis on õige ja mis on vale.

Uue inimlikkuse kunst seisnebki selles, kuidas erk-
salt, teadlikult ja tähelepanelikult kuulata omaenda südant.
Minge temaga kaasa kõikjale, kuhu ta teid viib. Jah, mõni-
kord viib ta teid ohtude sekka – aga pidage meeles, et need
ohud on teie küpsemiseks vajalikud. Mõnikord viib ta teid
eksiteele – aga pidage meeles, et need eksirännakud on osa
teie kasvamisest. Te langete korduvalt maha – tõuske uuesti
püsti, sest langedes ja tõustes kogutaksegi jõudu. Just nõnda
saab inimene terviklikuks.

Aga ärge pidage kinni väljaspoolt pealesunnitud reegli-
test. Pealesunnitud reeglid pole kunagi õiged, sest selliseid
reegleid teevad inimesed, kes tahavad teid valitseda! Tõsi
küll, maailmas on mõnikord olnud ka suuri valgustatud

inimesi – Buddha, Jeesus, Krišna, Muhamed. Nemad ei andnud maailmale seadusi – nemad andsid oma armastuse. Aga varem või hiljem kogunevad kokku nende õpilased ja hakkavad koostama käitumisreegleid. Kui Õpetajat enam ei ole, kui valgus kaob ja nad jäävad pilkasesse pimedusse, hakkavad nad kobamisi otsima reegleid, sest enam pole neil valgust, milles nad võinuksid maailma näha. Nüüd peavad nad olenema reeglitest.

Jeesus tegi seda, mida sosistas talle tema süda, kuid see, mida teevad kristlased, ei ole nende endi südamete sosistatud. Nad on jäljendajad – ja niipea kui kellestki saab jäljendaja, hakkab ta oma inimlikkust alandama, oma Jumalat alandama.

Ära hakka kunagi jäljendajaks, ole alati originaal. Ära hakka koopiaks. Paraku on just nõnda toimunud kogu maailmas – kõikjal näeme vaid koopiaid.

Kui sa oled originaal, on sinu elu tants – ja originaaliks olidki sa mõeldud. Vaadake, kui erinevad on Buddha ja Krišna. Kui Krišna oleks järginud Buddha õpetust, oleks üks maailma kaunimaid inimesi olemata olnud. Või kui Buddha oleks järginud Krišna õpetust, oleks ta olnud vaid üks kesine õpilane. Eks püüdke ette kujutada Buddha flöödimängu! Ta oleks häirinud paljude inimeste und, sest ta ei osanud flööti mängida. Püüdke ette kujutada Buddha tantsu: see oleks naeruväärne, absurdne.

Sama lugu on Krišnaga. Kui ta istuks puu all ilma flöödita, ilma paabulinnusulgedeta, ilma uhkete rõivasteta, kui ta istuks lihtsalt puu all nagu kerjus, silmad kinni, ja keegi ei tantsiks tema ümber, ei mingit tantsu ega laulu – siis paistaks Krišna nii hale, nii vaene. Sest Buddha on Buddha ja Krišna on Krišna ja sina oled sina. Ja sa ei ole teistest sugugi väiksem. Austa iseennast, austa oma sisehäält ja järgi seda.

Ja pidage meeles, ma ei luba, et ta alati juhiks teid õigele teele. Vastupidi, te eksite korduvalt ära, sest õige ukseni jõudmiseks peab kõigepealt koputama paljudele valedetele ustele. Nii see kord on. Kui te kogemata satute õigele uksele, ei tunne te esmalt üldse ära, et see on õige uks.

Seega pidage meeles, et lõppkokkuvõttes pole ükski püüdlus mahavisatud vaev: kõik püüdlused aitavad kaasa teie kasvamise kulminatsioonile.

Seepärast ärge kõhelge; ärge muretsege üleliia sellepärast, et võiksite minna eksiteele. See on omaette probleem: inimestele õpetatakse, et nad ei tohi kunagi midagi valesti teha, ja nad on muutunud nii kõhklevaks, nii kartlikuks, et kartuses midagi valesti teha takerduvad nad hoopis. Nad ei suuda paigast liikudagi, sest miski võiks valesti minna. Nad

Buddha on Buddha ja
Krišna on Krišna ja sina
oled sina. Ja sa ei ole
teistest sugugi väiksem.

Austa iseennast,
austa oma sisehäält
ja järgi seda.

Tehke niipalju vigu,
kui saab. Pidage meeles
vaid üht: ärge korra-
sama viga uuesti.
Siis hakkategi kasvama.

on liikumatult paigale tardunud
nagu kivid.

Tehke niipalju vigu, kui
saab. Pidage meeles vaid üht:
ärge korra- sama viga uues-
ti. Siis hakkategi kasvama.

Eksiteele sattumine kuulub teie
väarikuse juurde, isegi Jumalale vastandumine kuulub teie
väarikuse juurde. Ja mõnikord on Jumalale vastandumine
ilus. Just nõnda tekib teil selgroog; kõikjal on ju miljoneid
inimesi, kellel pole selgroogu.

Unustage kõik, mis teile on räägitud – „see on õige ja see
on vale”. Elu ei ole nii paika pandud. See, mis täna on õige,
võib homme olla vale, ja see, mis on vale praegusel hetkel,
võib hetk hiljem muutuda õigeks. Elu ei saa lahterdada; elule
ei saa niisama lihtsalt silte kleepida, öeldes „see on õige ja see
on vale”. Elu pole apteek, kus igal pudelil on silt peal ja sa tead
alati, mis seal sees on. Elu on müsteerium: praegu võib miski
hästi sobida ja õige olla, aga varsti on nii palju vett Gangesest
merre voolanud, et enam see ei sobi ja muutub valeks.

Mis minu meelest õige on? Minu meelest on õige see,
mis on olemisega kooskõlas, ja see, mis olemisega kooskõ-
las ei ole, ongi vale. On vaja pidevat erksust, sest kõige üle
tuleb pidevalt uuesti otsustada. Ei tohi jääda sõltuvusse val-
mis vastustest, mis on õige ja mis on vale. Ainult rumalad

inimesed sõltuvad valmis vastustest, sest siis pole neil vaja intelligentsust, siis saab ilmagi läbi. Kui on juba teada, mis on õige ja mis on vale, pead lihtsalt nende asjade loetelu pähe õppima – see nimekiri pole kuigi pikk.

Kümme käsku – see on imelihtne! – juba ongi selge, mis on õige ja mis on vale. Aga elu muutub kogu aeg. Kui Mooses tagasi tuleks, siis vaevalt küll annaks ta teile needsamad kümme käsku – ta ei saaks seda teha. Kuidas saaks ta kolm tuhat aastat hiljem neidsamu käske jagada? Ta peaks leiutama midagi uut.

Minu seisukoht on aga selline: käskude andmine seab inimesed alati keerukasse olukorda, sest niipea kui käsud jagatakse, on nad juba jõudnud vananeda. Elu läheb kiiresti edasi; ta on dünaamiline, mitte staatiline. Ta ei ole seisev tiik, vaid voolav Ganges. Kahel teineteisele järgneval hetkel ei ole ta kunagi üks ja see sama. See tähendab, et miski võib koraks õige olla, ja järgmisel hetkel jälle vale olla.

Mida siis teha? Pole muud võimalust kui muuta inimeste meel nii erksaks, et nad suudavad ise otsustada, kuidas muutuvale elule vastata.

Üks zen-lugu:

Oli kord kaks võistlevat templit. Kaks õpetajat – ma arvan, et ainult nime poolest õpetajad, tegelikult lihtsalt preestrid – olid teineteise suhtes nii vaenulikud, et andsid oma õpilastele käsu: ärgu vaadaku kunagi teise templi poolegi.

Kummalgi õpetajal oli teenripoiss, kes tõi talle kõike vajalikku ja õiendas tema eest asju. Üks preester ütles oma teenrile: „Sa ei tohi selle teise poisiga sõnagi vahetada. Seal templis elavad pahad inimesed.”

Aga poisid jäävad poisteks. Ükskord said nad tee peal kokku ja üks poiss küsis teise käest: „Kuhu sa lähed?”

Teine poiss vastas: „Lähen kuhu tuul viib.” Küllap oli ta kloostri munkade juttu kuulanud ja suurtest zen-õpetustest aimu saanud. „Lähen kuhu tuul viib” – see on vägev lause, puhas *dao*.

Aga esimene poiss sattus segadusse, solvus ega mõistnud midagi kosta. Ta läks ähmi täis ja teda hakkas vaevama süütunne. „Õpetaja ütles ju, et ma ei tohi nendega sõnagi vahetada. Tõesti, need ongi pahad inimesed. Sest mis vastus see selline on? Ta lihtsalt narrib mind.”

Poiss läks õpetaja juurde ja rääkis kõik ära. „Mul on väga häbi, et ma temaga rääkima hakkasin. Sul oli õigus, seal elavad imelikud inimesed. Sest mis vastus see selline on? Mina küsisin temalt: „Kuhu sa lähed?” – see on lihtne, viisakas küsimus – ja muidugi ma teadsin, et ta läheb turule nagu minagi. Tema aga vastas: „Lähen kuhu tuul viib.””

Õpetaja ütles: „Ma ju hoiatasin sind, aga sina ei kuulanud. Nüüd tee nõnda, nagu ma sulle ütlen. Mine homme samasse kohta, ja niipea kui ta sinna jõuab, küsi temalt: „Kuhu sa lähed?” Selle peale ta vastab: „Lähen, kuhu tuul viib.” Aga

Julgus ei tähenda seda, et hirmu polekski, ütleb Osho. Vastupidi, hirm on täiesti olemas, aga inimene julgeb hirmuga silmitsi seista. Selles raamatus antakse ülevaade, kust hirmud alguse saavad, kuidas oma hirme mõista ja kust leida julgust neile vastu astumiseks. Osho arvab, et elu ebakindlus ja muutlikkus tulevad inimesele hoopis kasuks – need peaksid meid rõõmustama. Meil pole vaja harjumuspärastest asjadest kinni hoida, vaid võtta ootamatuid olukordi seiklustena, süvendades sellega iseenda ja ümbritseva maailma mõistmist.

Raamat algab julguse tähenduse avamisega, näidates, kuidas see igapäevaelus väljendub. Siin ei keskenduta erandlikes olukordades tehtud kangelastegudele, vaid sellele, kuidas kasvatada oma sisemist julgust, nii et suudaksime iga päev elada tõeliselt ja täielikult.

Kui elu nõuab muutust, on meil vaja muutumisjulgust. Samuti on meil vaja julgust seista omaenda tõe eest, isegi kui teised arvavad teisiti, ning julgust minna tundmatusse hirmudest hoolimata. Seda on vaja nii isiklikes suhetes kui ka töösuhetes, ja samuti mõistmaks, kes me oleme ja miks me siin oleme. „Julgus” sisaldab ka meditatsioonitehnikate kirjeldusi, mille Osho on loonud inimeste jaoks, kes tahavad oma hirmudega toime tulla.

OSHO on 20. sajandi tuntumaid ja väljakutsuvamaid vaimseid õpetajaid. Alates 1970. aastatest hakkasid tema vastu huvi tundma Lääne noored inimesed, kes tahtsid teada, mis on meditatsioon, ja soovisid ennast ümber kujundada. Osho surmast on varsti möödumas kakskümmend aastat, kuid tema õpetuse mõju laieneb jätkuvalt, jõudes peaaegu kõikides maades inimesteni, kes tahavad asuda sisemisele otsingule.

9 789985 997857

B
PILGRIM
BOOKS
mittegi hingele

OSHO

WWW.PILGRIMBOOKS.EE